

GEORGE COOPER GYALOGÚT

álomgyár

Az élet nem könnyű, főleg, ha meg is bonyolítjuk.

Copyright © Bodnár Gyula, 2017
Hungarian edition © Álomgyár Kiadó
Minden jog fenntartva!

Borítóterv: Barna Gergely
Fotó: Szabó Virág

Szerkesztette: Soós Tibor

Korrektúra: Török Tünde
Tördelés: NovaBook

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben, 2017-ben
Felelős vezető: Balla László, az igazgatóság elnöke

Felelős kiadó: Nagypál Viktor

ISBN 978-615-5692-82-6

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2017

Elérhetőségeink:
+36 30 487 3552
admin@alomgyar.hu
www.alomgyar.hu
www.facebook.com/alomgyar

– Nem én öltöm meg a férjemet.

Legalább van bennünk valami közös – gondoltam, miközben a nő, aki az iménti kijelentéssel robbant be az életembe, helyet foglalt az asztalom túloldalán, és kihívóan keresztbe tette a lábát. Amanda Leichard, árulta el a névjegye, dombornyomásos női sziluettbe ölelve a tűzpiros betűket. Ezenkívül csak egy telefonszám adott némi támpontot a hölgy elérhetőségéről.

– Rágyújthatok? – folytatta a bemutatkozást, majd meg sem várva nemleges válaszat, előkotort magának egy nyúlánk, vékonyka cigarettát. A kis rudacskában legfeljebb ceruzabél vastagságú dohánycsík lehetett, vagyis a drága pénzen mért füstölnivaló nagy részét papírhulladék tette ki. Valószínűleg újrahasznosított.

– Van tüze? – szegezte nekem az újabb kérdést, és várta az igent.

– Fél éve nem dohányzom – válaszoltam jelentősegteljesen, de csendes lázadásom nem keltett rezonanciát a lelkében. – Talán van valahol egy doboz gyufám – adtam meg magam a hirtelen beálló csönd nyomásának pár másodperccel később.

Kihúztam a fiókomat, és a fahéjillatú mécsesek mögül előkotortam a meghitt pillanatok lángjának csiholóját.

A mellette pihenő, piros üvegből készült gyertyatartó tálka épp megfelelt rögtönzött hamutálnak. Megkerültem az asztalt, és tüzet adtam a hölgynek, aki után régebben biztos megfordultak a férfiak. Igaz, a plasztikai sebészetnek hála, manapság is akadhattak hódolói azok között, akik nem ragaszkodtak a természetes formákhoz.

Megkönnyebbülten fújta vissza a füstöt az arcom elé.

– Milyen parfümöt használ? – kérdezte. – Kicsit édeskés, nem a maga stílusa.

– Ez illik hozzám a legjobban – válaszoltam. – Meséljen inkább a férjéről! Mi történt vele?

– Meghalt – mondta fáradtan.

– Ezt sejtettem abból, hogy nem ön ölte meg. Tudja, a rutin.

– A helyzetem csöppet sem szórakoztató – igazított helyre a nő, és szigorúan végigmért. Kezdtém érteni a férjét, amiért a könnyebbik utat választotta.

– Öngyilkos lett? – vetettem fel az eddigiek alapján legnyilvánvalóbbnak vélt diagnózist. Az egykori bombázó megsejthetett valamit a gondolatmenetemből, de ezúttal nem tette szóvá.

– A halottkém szerint megölték – válaszolta pillanatnyi szünet után.

Visszaültem a helyemre, hátradőltem a gurulós bőrszékekben, és kinyújtott lábaimat bokánál keresztbe fonva vártam a folytatást. Hosszú percek teltek el némaságban, még a csend is elszunyókált.

– A hálósobánkban találtam rá – törte meg saját hallgatását Amanda Leichard. Bátorítóan bólogattam, és ettől vonakodva bár, de nagyobb ütemben folytatta a történetét.

– Az ágyon feküdt egy szál alsónadrágban, és a mellkasán lévő sebből csordogáló vér teljesen átitatta a lepedőt, a matracot, sőt, még az ágy alatti szőnyeget is.

Ezek szerint tényleg kizárhattuk az öngyilkosságot.

– Tehát ön talált rá. A gyilkos fegyver is a helyszínen volt?

– Nem – ingatta a fejét a nő, majd komoly összpontosítással füstkarikákat igyekezett eregetni hal módjára nyitott szájából. Vártam, hátha megunja a hiábavaló kísérletezgetést, vagy legalább elfogy a méretében is koporsószögre emlékeztető cigarettácska. Az utóbbi következett be előbb. Meg kellett állapítanom, hogy nem a szájából füstkarika gyártás kötötte le az agyi kapacitásait – egyszerűen nem érdekelte ez az eset. Végére is csak a férjét ölték meg, és őt gyanúsítják a gyilkossággal.

– Miért pont engem keresett fel? – próbálkoztam, mire megvonta a vállát, és rágógumit nyomott a szájába. *Csám-csog* – vontam le a következtetést. A meghitten cuppogós idillt teljes két percig élveztem, mire végre Amanda egyéb hangképzésre is elszánta magát.

– Az ügyvédem ajánlotta.

– Megkérdezhetem, ki az illető?

– Derek.

Lefuttattam magamban egy hevenyészett keresést, és csupán egy név maradt a listámon.

– Derek Murray?

A nő biccentett, hogy nyertem. Igaz, nem sokat. Derek Murray nem tartozott a kedvenc ügyvédek közé. Jobban meggondolva, nem is volt kedvencem az ügyvédek között.

– Talán jobb lenne, ha vele beszélnék.

– Szerintem is – bólintott, majd felém intett, mint ahogy a taxit szólítja magához az ember. Erre a mozdulatra egyszerűen nem lehet nem reagálni. – A névjegyem – tette hozzá, miután észlelte, hogy tanácstalan vagyok a teendőket illetően. – Adja vissza, és felírom rá Derek számát.

Előkotorta a telefonját, és miközben igyekezett ujjbegyével eltalálni az érintőképernyő megfelelő pontjait, hegyesre hosszított körmeivel összevissza szurkálta a készüléket. A telefonszám hamarosan átvándorolt a névjegyre, utóbbi pedig újra átlibegett hozzám.

– Még ma hívja fel Dereket! Vele egyezkedjen a költségekkel kapcsolatban is.

Felkelt a székből, biccentés helyett megemelte a fejét, és tízcentis túsarkának hangos kopogása kíséretében távozott az irodámból. Nehéz, nyomasztó illat maradt utána.

– Foglalj helyet! – mutatott a sötétszürke bőrkanapéra Derek Murray. – Nem fogok kertelni: nem örültem, hogy mással kell dolgoznom, de a szükség törvényt bont.

Megvannak a rendőrségi kapcsolataid ahhoz, hogy akadékoskodás nélkül hagyjanak kutakodni.

– Veled is megosztják a nyomozati anyagot, nem? – kérdeztem, miközben a kényelmetlen helyzethez képest kényelmesen elhelyezkedtem.

– Még nem – ingatta a fejét. – Mrs. Leichard ellen még nem emeltek vádat, de bármelyik pillanatban megérkezhet a végzés.

– Szóval eddig csak tanúként hallgatták ki.

– Így van – bólintott Derek. – Tölthetek neked valami frissítőt? Ásványvíz, gyümölcslé?

– Egy kis ásványvizet elfogadok.

A méretre készült, sportos, szürke öltönyt viselő vékony férfi felpattant, és szolgálatkészben elindult a szállodai minibárokat idéző hűtőszekrény felé.

– Miből gondolod, hogy hamarosan letartóztatják a nőt? – szórakoztattam közben egy kérdéssel.

– Jelenleg nincs jobb gyanúsított – egyenesedett fel, kezében tartva az ásványvizes palackokat, és a sarkával behajtotta a hűtő ajtaját. – Kiszolgálod magad? – nyújtotta át a rögtön hideg verejtékké vált flakont.

– Persze, köszönöm. De miért is ő a legnyilvánvalóbb tettes?

– A szomszédok szerint az utóbbi hónapokban rengeteget veszekedett a férjével. A fickó ezerrel csajozott, lényegében minden szőke nőre rámozdult, aki még nem múlt el harminc, és legalább D-kosaras melltartót hordott.

Növekvő szimpátiával pillantottam Derek Murrayre. Eddig csak egy ügyben volt szerencsém találkozni vele, akkor is a másik oldalon álltam. Újból rá kellett jönnöm, hogy senkit nem szabad megítélni csupán az első benyomás alapján.

– Ezek szerint akár egy megcsalt férj is lehetne a gyilkos – vetettem fel.

– Ez nekem is eszembe jutott – bólintott, és lehupant a velem szemben várakozó bőrfotelbe. – Mivel Mr. Leichard öltözeke eléggé hiányos volt, így elképzelhető, hogy a feleség, illetve a későbbi özvegy megérkezése előtt némi hancúr zajlott a hálósobában.

– A helyszínelők valószínűleg találnának erre utaló nyomokat.

– Így van – helyeselt Derek. – Sajnos áldozatunk alaposan megtisztálkodott a halála előtti percekben, amivel csak a temetkezési vállalkozónak könnyítette meg a dolgát.

– No és a lepedő?

– Makulátlannak tűnik – tárta szét a karját. – Eltekintve a hatalmas vérfolttól és egy golyó ütötte folytonossági hiánytól. Úgy néz ki, a ház ura saját szórakoztatására flangált egy szál alsóban, és csak kedvtelésből csutakolta le magát úgy tizenegy óra tájban. A fürdőben sincs nyoma átmeneti hölgyvendégnek.

– Tehát a féltékeny férj teóriát jelenleg nincs mivel alátámasztanunk – összegeztem az eddigieket. – És te úgy gondold, hogy hamarosan megvádolhatják Mrs. Leichardot. A vádhoz azonban kicsivel több bizonyíték

kell, mint néhány szomszéd vallomása arról, hogy az utóbbi időben sokat veszekedtek. Szóval, mi van még a tarsolyodban?

Derek bólogatott, és komótosan elkortyolgatta a magának kitöltött vizet. Mintha időt akart volna nyerni, hogy eldönthesse, mit oszt meg velem, és mit nem.

– Van néhány információ, amit csak akkor mondhatok el neked, ha vállalod az ügyet – igazolta a gyanúmat, miután letette a kiürült poharat. – Felhatalmazást kaptam arra, hogy én intézzem a jutalékokat. Tehát mielőtt belemerülnénk a részletekbe, tisztázzuk az anyagiakat.

Elővett a belső zsebéből egy elegáns Mont Blanc tollat, ráfirkantott egy számsort az asztalon heverő tömbről letépett papírlapra, és átnyújtotta. Rápillantottam a számokra, és magamba fojtottam a kitörni készülő elégedett fütttyentést.

– Nem vállalok veszett ügyeket – folytatta Derek. – Meggyőződéseem, hogy nem Amanda Leichard ölte meg a férjét, de úgy tűnik, a rendőrségnek erről más a véleménye. A te dolgod az lesz, hogy segíts alátámasztani az ártatlanságát. Az összeg fele akkor is megillet, ha két hét munka után nem jársz sikerrel, de ebben az esetben mást kérek fel a folytatásra.

Tisztességes üzletnek tűnt. A munkámat jól megfizetik, és ha sikerrel járok, egy kis ingyen reklámot is bezsebelhetek a médiától.

– Benne vagyok. Jöhetnek a részletek.

– Töltök neked még egy pohárral – sóhajtott megkönnyebbülten az ügyvéd, és kaptam még másfél deci

buborékmentes vizet. Sejtettem, hogy ez csak a hideg zuhany kezdete.

– Kezdjük ott – sóhajtott fel újra –, hogy a férjnek nagy összegű életbiztosítása volt. Igaz ugyan, hogy nem mostanában kötötték, de másfél hónapja, anyósa halála óta Amanda Leichard az egyetlen kedvezményezett. A házassági szerződés válás esetén kizárta az asszonytartás lehetőségét, és minimális összeggel búcsúztatta volna a szépsészeti beavatkozások tucatjait bevállaló asszonykát.

– Tehát Mrs. Leichardnak több millió oka volt arra, hogy ne elvált asszony legyen, hanem gyászoló özvegy – helyeseltem. – De úgy érzem, ezen kívül is tartogatsz még néhány kellemetlen meglepetést a számomra.

– Igen – ismerte be az ügyvéd. – A legnagyobb problémát az jelenti, hogy a halál beálltának feltételezett ideje nem zárja ki a feleség bűnösségét.

Felszaladt a szemöldököm, de még időben elcsíptem félúton a fejem búbja felé. Derek számított a reakciómra, és láttam rajta, hogy egyetért velem.

– Philip Leichardot dél és két óra között lőtték le. Amanda, állítása szerint, fél kettőkor ért haza, és harminc percen keresztül észre sem vette a férje holttestét. Tekintetbe véve házuk alapterületét, és azt, hogy a feleségnek külön fürdőszobája volt, ahová megérkezését követően bevette magát, mint egy középkori várvédő, a történet nem feltétlenül hihetetlen. De a legkellemetlenebb rész csak ezután jön. Miután felkente magára az aktuális pakolást, besasszézott a hálósobába, felfedezte egykori férje kihülő

félben lévő tetemét, és ahelyett, hogy a segélyhívót tárcsázta volna, törölgetni kezdte az ágy alatti szőnyegre csepegett vért. Miután ez nem sikerült neki maradéktalanul, tanácsstalanságában az ügyvédjéhez fordult, aki rögvest értesítette a rendőrséget. A rekordidő alatt kiérő közvédelmi erők döbbsenten látták, hogy időközben a feleségnek csaknem teljesen sikerült feldúlnia a helyszínt: mosószeres ronggyal kidörzsölte a foltot a szőnyegből, és a holttest alá műanyag fóliát terített, hogy ne csöpörésszen tovább.

– Nagyon morbid – rezzentem össze. – A helyszínélők nyilván azt gondolták, hogy a saját bűnjeleit igyekeznek eltüntetni.

– Nyilván – bólogatott fáradtan Derek.

– És hogy került hozzád az ügy?

– Amanda ügyvédje szinte kizárólag polgári peres ügyekkel foglalkozik. Lebonyolított pár telefont, és én jöttem ki ajánlásnak.

– És hogy kerültem én a képbe? – vetettem fel a kérdést, ami már a nő felbukkanása óta foglalkoztatott.

– Nos, én is kaptam egy ajánlást – válaszolta sejtelmesen az ügyvéd. – Alkalomadtán elárulom, kinek köszönheted a munkát. Egyelőre maradjon az én titkom.

Kíváncsi voltam, ki lehetett a titokzatos „jótevő”, de adtam a lazát, és megrántottam a vállam.

– Majd elmondod, ha lezártuk az ügyet.

– Oké – bólintott Derek.

– Én mennék is – álltam fel a kanapéról. – Körbeszimatolok a rendőrségen, és felhívlak, ha megtudtam valamit.

- Köszönöm – válaszolt egyszerűen, és kezet nyújtott.
- Várom a hívásodat.

Az első utam a kapitányságra vezetett. Az egykor unalmas, szürke épületre pár évvel ezelőtt két újabb szintet húztak, és a kiugró, ívelt középső részt alátámasztó vékony, márvánnyal burkolt betonhasábok modernné, ugyanakkor méltóságteljessé varázsolták a tekintélyes méretű tömböt. A bejárat előtt a térkövekből kialakított felhajtó segítségével még egy szelet zöldellő parkoskát is sikerült kimetszenie a tervezőnek a tikkadt aszfaltrengetegből.

Nem volt nagy mozgás, csupán két rendőrautó ácsorgott a házigazdák számára fenntartott parkolóhelyeken, lehúzott ablakukon át kihallatszott a rádió jellegzetes, érthetetlen vartyogása. Felsétáltam a lépcsőkön, és az automatikusan szétnyíló ajtókon keresztül beléptem a légkondicionált előtérbe.

Az ügyeletes intett, hogy haladjak át a fémdetektoron, aztán bólintással jelezte, hogy bemehetek az örsre. Leadtam az igazolványomat, és kaptam egy csinos kis fityegőt, amely egyértelműen jelezte, hogy ne érezzem otthon magam, mert csupán látogató vagyok e helyen.

A tágas fogadótér végében jobbra fordultam, és végigsétáltam a csendes folyosón, amíg el nem értem a 21-es ajtóhoz. Megálltam egy pillanatra, és megsimogattam tekintetemmel az ajtófélfá mellett szerénykedő névtáblát, melyen ez állt: *Carol Oats, pszichológus*. Nagyjából fél éve, hogy

Carol berobbant az életembe, és fenekestül felforgatta a világot. Bár valójában igazságosabb lenne azt mondani, hogy segített helyrebillenteni felfordult életemet.

Valahogy úgy kezdődött, hogy a látóterembe került egy Tom Marshall névre hallgató elszánt, naiv, és a hozzá nem értők fergeteges önbizalmával megáldott fiatalember, aki egy eltűnt örökös, Leslie Morton nyomát kajtatta. Tisztes részesedésért cserébe felajánlottam neki a segítséget, és mivel ő is része akart lenni a nyomozásnak, meggondolatlanul magam mellé vettem. Szereztünk magunknak egy szövetségest egy kiváló nyomozó, Mike Hudson – Leslie Morton régi barátja – személyében, és csatlakozott hozzánk Carol, aki azzal a meglepő hírrel állított be akkor hozzám, hogy nálam fog lakni. És miközben egyre közelebb kerültünk Leslie Mortonhoz – akiről kiderült, olyan ügyesen leplezte korábbi titkos ügynök mivoltát, hogy még Mike Hudson felügyelő sem tudott róla –, rátévedtünk a várost markában tartó drogmaffia felségterületére, és belekontárkodtunk egy fejlesztés alatt álló mágnesfegyver tervrajzát meglovasító fegyverkereskedő üzletébe is. Nem csoda, hogy mindeközben elraboltak, megszúrtak és megölttek, de szerencsére felbukkant a drogelhárítás pincérnőnek öltöztetett csinos ügynöke, Betty, aki segített abban, hogy túléljek mindenkit, aki megpróbált elpusztítani. Végül előkerült Leslie Morton is, ám ahelyett, hogy örült volna annak, hogy megvan, úgy döntött, megbíz bennünket ősellensége, a mágnesfegyver iránt érdeklődő fegyverkereskedő felkutatásával. Tom nagyon megörült a feladatnak,

és felajánlotta, hogy társuljunk. Én pedig voltam olyan naiv, hogy beleegyeztem...

– Oats kisasszony egész héten továbbképzésen van – riasztott fel az ábrándozásból segítőkészen egy arra járó, civil ruhás hölgy. – De hétfőn már újra munkába áll.

– Köszönöm – biccentettem mosolyogva, mintha segített volna ezzel az információval, majd tovább ballagtam, és arra gondoltam közben, milyen jó, hogy Carol már ma este hazaér hozzám. De addig is, hozzá kell látnom kibogozni, mi történhetett valójában Phillip Leicharddal.

Ha Derek Murray nem tévedett, az ügyet a kapitányság legfiatalabb gyilkossági nyomozója kapta, akivel már volt alkalmam megismerkedni, sőt, még szívességet is tettem neki. Evelyn, a nyomozó főiskolás unokatestvére „rossz társaságba” keveredett, és Carol tanácsára Chris hozzám fordult. A rossz társaság elnevezés nagyjából mindent fellelt, amitől egy szülő szeretné távol tartani a gyermekét. Mivel Evelyn nem tartották fogva akarata ellenére, szabályosan el kellett őt lopnom. Sajnos a magánakcióm nem ment olyan gördülékenyen, mint reméltem, de megúsztam néhány zúzódással és véraláfutással. Amíg én igyekeztem távol tartani magamtól Evelyn harcias barátait, Tom sikeresen kimenekítette a lányt, és elvitte egy távoli magán-szanatóriumba, ahol egy csaknem önkéntes drogelfvonó kúrán vett részt. A legnagyobb veszteségem a motorom volt, ami a kézítása hevében halálos sérüléseket szenvedett. De szereztem helyette egy autót és egy lekötelezett gyilkossági nyomozót.

– Szia, Chris! – támadtam le a számítógépébe feledkezett fiatalembert, és lehuppantam az asztala másik oldalán árválgató székre.

– Dave! – riadt fel a koránál is fiatalabbnak tűnő nyomozó éber szendergéséből.

– Nem kertelek – vágtam a közepébe, amíg a tudata újraindult. – Segítséget kérnék. Amanda Leichard megbízott azzal, hogy tisztázzam a gyilkosság vádja alól.

– Nem vádoltuk meg gyilkossággal – válaszolta zavarosan, és megdörzsölte az orrát.

– Még – könyököltem rá az asztal lapjára. – Ha lehet, el is kerülném ezt a nevezetes eseményt. Jelentős összeget kapnék, ha az egyszerű gondolkodású özvegyet meg tudnám védeni a vád alá helyezéstől. Ugye be tudsz juttatni a tetthelyre?

Chris továbbra is zavartan pislogott, és tétován matatott a billentyűzet mellett terpeszkedő aktahalomban. Szerettem volna, ha önként ajánlja fel a segítségét, és nem kell az unokatestvére állapota felől érdeklődnöm.

– Úgyis meg akartam nézni újra a helyszínt – kezdett bele óvatosan a magyarázatba –, és nem bánom, ha velem tartasz. Felhívom a helyszínelőket, hogy szabad-e a pálya.

Igyekeztem nem figyelni a rövid telefonbeszélgetésre, így az őrs falán függő képek tanulmányozásával szórakoztattam magam. A legtöbb plakát a rendőrség hivatalos kiadványa volt, melyeken a tisztelt honpolgárok szíves figyelmét igyekeztek felhívni az éberség hiányára utazó bűnös elemek tevékenységére: hogyan kerüljük el, hogy

kizsebeljenek bennünket, miként tároljuk értékeinket, milyen óvintézkedéseket tegyünk, ha huzamosabb ideig távol vagyunk otthonról, és így tovább. Már épp kezdtem végezni a nevelő szándékú fali díszek böngészésével, mikor Chris ragyogó arccal felpattant a helyéről, és bejelentette, hogy mehetünk.

– Mi történt? – értetlenkedtem. – Ez a kedvenc helyszíned?

– Dehogy – válaszolta, és kicsit el is pirult. – Csak örülök, hogy nem kettesben leszünk.

Kétségtől igaza volt. A Leichard-rezidencia kapujában találkoztunk a csinos, de egyébként hűvös és tartózkodó helyszínelő nővel, akinek a jelenléte hipnotikus hatásának bizonyult az ifjú detektívre. Nem úgy rám.

– Dave Bexley vagyok – nyújtottam kezét a korai harmincas éveit taposó, fekete haját szoros kontyban viselő lánynak.

– Rachel – fogadta kelletlenül az üdvözlést. – Miért is vagyunk itt?

– Szeretném újra átnézni a helyszínt, vagy amit hagyatottak belőle – jópofáskodott Chris. – A barátom magánnyomozó, akit a megbízatása miatt érdekel a gyilkosság helyszíne. Szóval csak megfigyelő.

– Tudod, mennyire utálok az idegeneket – vágta a fiú fejéhez a szavakat Rachel. – Szerinted a sebészek miért nem tartanak nyilvános műtéteket?

– Dave érti a dolgát – próbálkozott a békítéssel Chris.
– Tulajdonképpen már tiszteletbeli rendőrnek számít.

– Nem nyúlsz semmihez! – közölte velem a lány a szabályokat összeszorított szájjal. Hiába igyekeztem, nem találtam vonzónak akkor sem, ha szoros bőrnadrágban, magas sarkú cipőben, korbáccsal a kezében képzeltem magam elé. Pedig ez a szerelés igencsak hitelesen állt volna rajta.

– Nem nyúlok semmihez – nyugtáztam a képzés elvégzését.

Rachel alig észrevehetően biccentett, és előrement az apró kövekből kirakott kerti úton. Engedelmesen és szólanul követtük.

A ház valóban tekintélyes méretűre sikeredett. Úgy tűnt, már percek óta baktatunk a cipőnkre húzott kék, műanyag zacskókban az elágazódó, ajtókkal sűrűn megtűzdelt folyosón, mikor végre elértünk a tett színhelyére.

– Hová lett a matrac? – kérdeztem, és igyekeztem nagyon tárgyilagos hangot megütni.

– Bevitték a laborba – közölte a lány a nyilvánvalót.

– Elakadt benne a golyó – magyarázta lelkesen Chris, miközben igyekezett közelebb somfordálni Rachelhez.

– Már elvégeztük az elemzést, de nem találtunk egyezést a fegyverre az adatbázisban – egészítette ki szakértőnk a nyomozó információit.

Óvatosan körbejártam a csonttá-bőrré soványodott ágykeretet, majd lehajoltam, és megszemléltem a frissen megőzvegyült feleség által módszeresen feltakarított szőnyegdarabot.

– Ezek szerint itt feküdt a holttest – mutattam az ágy bal oldalára.

A lány bólintott.

– Tényleg nem volt semmi gyanús a lepedőn? – kérdeztem.

– Ha ondóra vagy fanszörzetre gondolsz, tényleg nem – kaptam az epés választ. Ez a lány olyan volt, mint egy sündisznó.

– Belenézhetnék az éjjeliszekrény fiókjába? – fordultam Chris felé.

– Persze – válaszolta a nyomozó, és egy lépéssel ott termett a törpe hálósobabútor mellett.

– Majd én – szólt határozottan a domina, és arrébb tolt a fiút. Elővett egy pár gumikesztyűt a köpenye zsebéből, komótosan magára öltötte őket, majd óvatosan kihúzta a fiókot.

– Ez a női oldal – nyugtáztam a látványt, és a tett-helyek avatott ismerője a füle tövéig elpirult az ízlésesen elhelyezett segédeszközök láttán. Sebesen megkerülte az ágyat, óvatosan bekukkantott a másik oldali fiókba, majd kiemelte, és letette a padlóra a szőnyeg mellé.

– Sejtettem – jegyeztem meg, és közelebb léptem.

– Hát ez meg mi? – kérdezte Rachel zavartan, és kíváncsian beletúrt a fiók tartalmába.

– Óvszer – mutattam a lapos, fekete tasakokra, melyekből egy kiadós legénybúcsúra való hevert laza összevisszaságban az egyéb látványosságok között. – Fogamzásgátlásra használt, vékony, gumiból készült eszköz, mely a szexuális úton terjedő betegségek ellen is védelmet nyújt.

A lány elvörösödött. Most kaptam volna egyet az ostorral.

– Tudom, mi az óvszer – szúrta oda a szavakat. – Csak meglepődtem a mennyiségen.

– Egyszer használatosak – folytattam a kiképzést. – A jobb házból való férfiak minden menethez újat húznak. Ha a férj valóban nagyétkű volt, ahogy a madarak csiripelték, szüksége is volt ennyire. És persze ez meg is magyarázza, miért nem árulkodott az ágynemű a gyilkosság napjáról. A mi néhai lepedőakrobatánk nem hagyott nyomot maga után.

Chris összeráncolt homlokkal igyekezett követni a gondolatfutamot, míg Rachel a fiók tartalmának beható kutatásával próbált időt nyerni lelki egyensúlyának helyreállításához.

– Mi lenne, ha megnéznénk a szemetest? – ajánlottam fel.

Két szempár szegeződött rám, és mindkettőben közel egy időben csillant fel a felismerés. Rachel magához ragadta a kezdeményezést, és határozott léptekkel megindult a konyha irányába. Kaptam Christől egy cinkos kacsintást, persze csak úgy, hogy a lány ne lássa. Rövid gyalogtúra következett, melynek során legalább három mosdóhelyiség mellett vitt el az utunk. Rá kellett döbbernem, milyen igénytelen ember vagyok a magam egyetlen, hétköznapi, magányos és parányi fürdőszobájával.

A konyhába érve azt is megállapítottam, hogy nem itt fog kiújni a klausztrofóbiám. Voltam már kisebb

lakásban is, mint ez a helyiség. Középen hatalmas főzőpult terpeszkedett, fölötte a szagelszívó gigantikus kürtője ásított, körben pedig, a falak mentén, vadonatújnak látszó konyhaszekrény kérkedett a háziak gazdagságával. A látottak ellenére szilárd meggyőződésemm maradt, hogy Mrs. Leichard konyhaművészetének csúcsa valószínűleg a telefonos pizzarendelés volt.

Rachel határozott léptekkel a fürdőkádnak is beillő mosogatószekrényhez lépett, kinyitotta az ajtaját, és előhúzta a szintén méretes műanyag szemetesvödröt.

– Elővehetek egy tiszta szemeteszákot? – kérdeztem tisztelettel. –

– Majd én – válaszolta a lány, és elégedetten nyugtáztam, hogy a fennhéjázó árnyalat kezd kikopni a hangjából. A mosogató alatt nem volt hiány a szalaggal ellátott, zárható zsákokból. Rachel letépett egyet a gurigáról, szétnyitotta, és óvatosan elkezdte átpakolni bele a kuka tartalmát.

– Ez nem lehet igaz – motyogta maga elé, mikor a legfelső hulladékréteg zömét adó banánhéjak eltávolítása után előbukkant egy gusztusos csomóra kötött koton. Elővett egy bizonyítékos zacskót a zsebéből, ráírta a lelőhelyet, és undorral belelógatta a sorsdöntőnek tűnő bizonyítékot.

– Ellenőrizni fogjuk a rajta lévő DNS-t – mondta tagoltan, szorgosan kerülve velem a szemkontaktust.

– Kívül-belül – helyeselt Chris. – Ha szerencsénk van, kiderül, kivel szerezte élete utolsó szexuális élményét Mr. Leichard. És lesz egy újabb nyomunk, amin elindulhatunk.

A könyv mágikus eszköz. Az író a bűvész, a toll pedig a varázspálca. A jó bűvész magán tudja tartani a figyelmet, és az olvasó reméli, hogy még sokáig a bűvkörében maradhat.

A 2012-ben alapított Álomgyár Kiadó ezeket a bűvészeket keresi. Azokat, akik fantáziájukkal olyan helyekre merészkednek, ahová mások nem képesek. Az ő történeteiket hozzuk el az olvasóknak, Nektek.

Jelentkeznél? Írj nekünk!
konyvetirok@alomgyar.hu

Képzeld el egy női magazint... Elképzelted?

A *Nőkorszak* nem ilyen.

Hogy milyen?

NŐKORSZAK

Sokszínű, időnként felkavaró és nagyon életrevaló. Olyan online női magazin, melyben van élet, spiritusz, a cikkek rólad és neked szólnak, a jelenről, a múlttól, a jövőről. Nőkről, akikre érdemes figyelni, akik példát mutatnak; nőkről, akik a múltban igazi forradalmárnak számítottak, és egyszerű, hétköznapi emberekről, akik mégis kiemelkednek a tömegből.

A *Nőkorszak* ilyen. Színes, mint az élet.
nokorszak.hu

Vérbeli csavaros krimik, humorral
fűszerezve George Cooper tollából

„Régen nevettem utoljára
ennyit egy könyvön.”

- Olvasó Körút blog

ISTEN! HAZA! CSALÁD! ÉS HA EGYIK SINCS?

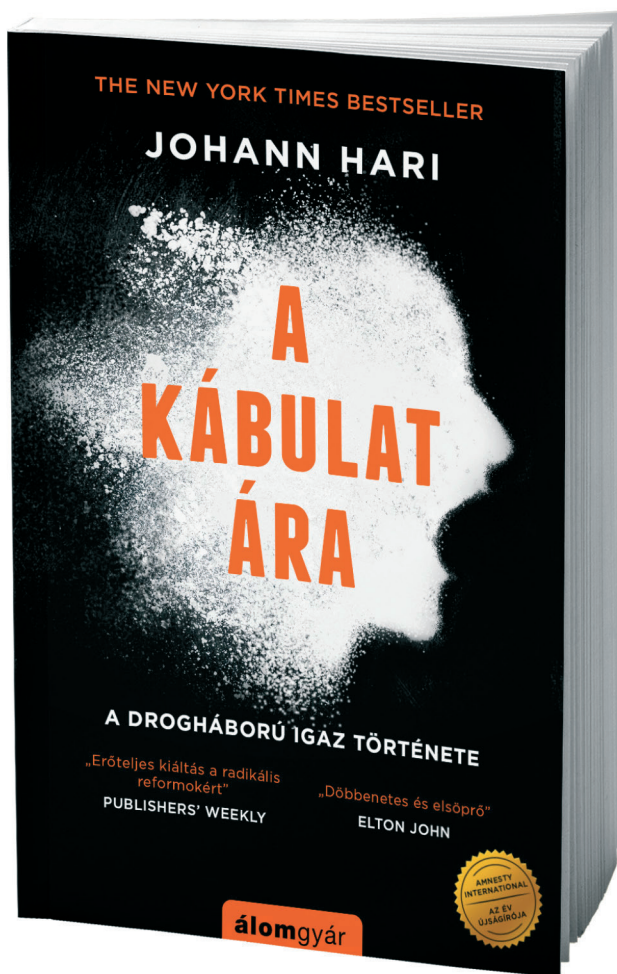
CSABAI MÁRK

ÚJRA MEGSZÓLAL

álomgyár

A DROGHÁBORÚ IGAZ TÖRTÉNETE TESTKÖZELBŐL

Albert Levente kortárs krimijeit
„Ez nem gyerekmese, kislány”

„Könnyed, pörgős és izgalmas”
- Kritizátor blog

New York Times és USA Today bestseller szerző

A lány sexy, a fiú megsebzett és mindketten vadak

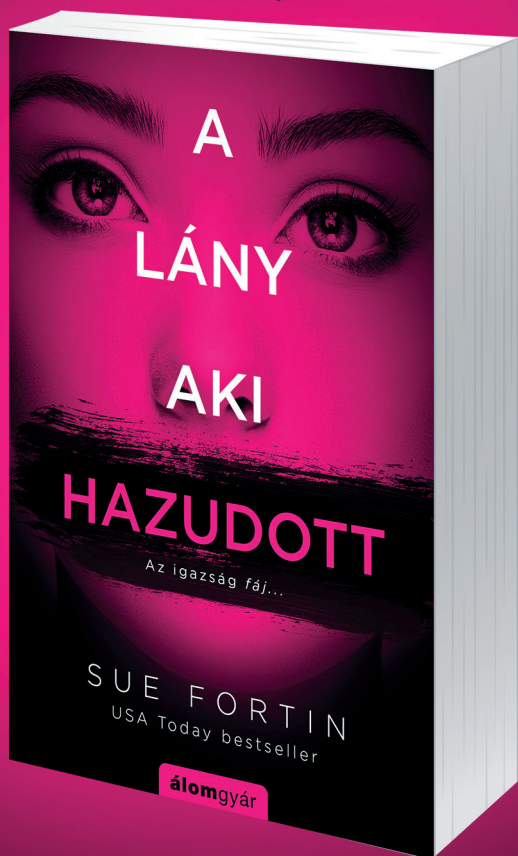

„Függő lettem Karina Halle regényeitől”

CHELSEA M. CAMERON
a New York Times toplistás írója

SUE FORTIN

SÖTÉT HAZUGSÁGOK ÉS FÉLELMETES IGAZSÁGOK

USA Today bestseller szerző

SUE FORTIN

LETEHETETLEN, ÉLÉNK
TÖRTÉNETE KÉT TESTVÉRRŐL ÉS
EGY IGAZSÁGRÓL

